

ולפיכך אמר הקדוש ברוך הוא, לא יקשה לכם שפטות מארות ולא שלם, טעני לא עשיתי אוטו, אלא למה שפטות (בראשית א) להoir על הארץ, לשפט את בני הארץ, ודי לכם לבני הארץ

לפאור זהה שישמש אתם אמר רבי אלעזר, ומה הואר הקטן הזה לא יכולם בני אדם להסתפל בו, הואר הגנו לצדיקים על אחת מהם וכמה אמר רבי אהבו, וכל שפנ הואר של המאור ששורה לפני הפלך העליון.

בא לנשך את ידו של רבי אלעזר, אמר,بعث ידעתי שbetaמת המארות הזה חסר, וראו לו להיות חסר יותר מזה. אמר, אויל

לעולם שצתא ממנה, שעוד היום הזה שאלתה על זה, ולא מזאתי את עקר הדבר, רק עכשו. אורה הדרך שיצאת בה, תהיה סימן של ברכה לי על שפוגשתי אותו. ישב עמו שלשה ימים, ולמד כל ששים טעמי בפרשׁת בראשית. חלק לרוכבו.

מצא את רבי חייא. אמר לו, בבקשה מפק רבי אהבו, שאטעם אותה הפתיקות של הדבש שמציאות מגורת קדושים עליונים. אמר לו, חירות דקל שאין בה פרות וסבאת הדבש אין מתישבים יחד. אך על פי כן למד אותו.

בבה ר' חייא ואמר, נידרנא עלי, שעוד שאלמד לפני בעלי המשנה העליונה, לא אשכ פאן. ישב שם שתים עשרה שנים. כסבא, קראיו לו רבי חייא הגדול. אמר רבי יצחק, הואר הגנו לצדיקים לעתיד לבא, אותן שהוא גנו. זה הוא שפטות (מלכים צ) אור זרע לצדיק ולישרי לב שמחה.

ולפיכך אמר קודשא בריך הוא, לא תקשי לכט, כתיב מארות, ולא שלמים. דאנא לא עבדית ליה, אלא למה כתיב, להoir על הארץ. לשפטא לבני ארעה, ודי לך לבני ארעה, לבוצינא דא לשפטא לך.

אמר רבי אלעזר, ומה נהורא זעירא דא, לא יבלין בני נשא לאספלה ביה, נהורייתא דגנינו לצדיקיא על אחת מהם ובמה. אמר רבי אהבו, וכל שבן נהורייתא דבוצינא דשורי קמי מלכט עילאה.

אתא לנשך ידיה דרבנן אלעזר, אמר בען ידענא, די בקושטא האי מארות חסר, ויאות לו למחיי חסר יתר מהאי. אמר ווי לעלמא בד תפוק מניה, דעת יומא דא שאילנא דא, ולא אשכחנא עיקרא דמלטה, בר בען. ההוא אורחא דנקחת ביה, יהא סימנא (דף ב ע"ב) דברכה לי, על דערעתה לך.

יתיב עמיה תלתין יומין, ואוליף כל ספקא וקיישיא דהוה ליה, ואוליף ליה שתין טעמי בפרשׁתא דבראשית. ואזל לאורהיה. אשכח לרבי חייא, אמר ליה במתו מינך רבי אהבו, דאטום מההוא מתייקא דדיבשא, דאמציה מגזירת קדישין עילאיין. אמר ליה, חרטתא דאפיקותא, וסובתא דדיבשא, לא מתיישבי פחדא. ואף על פי כן אוליף ליה.

בבה ר' חייא ואמר, נידרנא עלי, דעת דאוליף קמי מאיריהון דמתניתא עילאה, לא איתיב הכא. יתיב תפון תריסר שניין, בד אתה קארו ליה ר' חייא רביה. אמר רבי יצחק, אור גנו לצדיקיא לעתיד לבא, ההוא דהוא גנו. הדא הוא כתיב, (מלכים צ יא) אור זרע לצדיק ולישרי לב שמחה.